

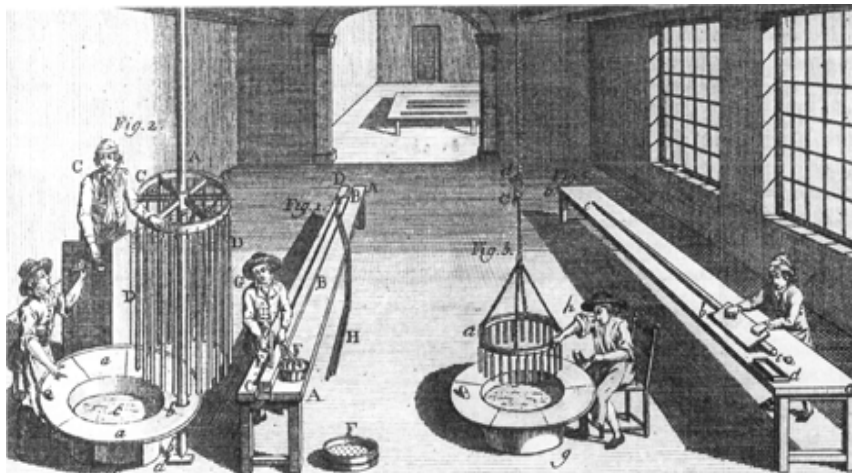
De Waschblekerije

Zoals in het hoofdstuk over de grenzen van het Mennonieten Eijland al werd aangehaald, stond er op het grondgebied van Nieuwer-Amstel aan het Groenhovenspad, bekend als Kadaster No.788, een Waschbleek aan de Molenkolk bij het uiteinde van de Mennonietensloot tegenover houtzaagmolen 't Aalsmeerder Wapen.

Een wasblekerij had niets van doen met het ter bleek leggen van de witte was, zoals linnengoed en dergelijke. Men bleekte er bijenwas voor het fabriceren van kaarsen, een ambachtelijke bezigheid die op kleine schaal bedreven werd. Voordat olie, gas en elektriciteit hun intrede deden waren kaarsen eeuwenlang de enige lichtbron. Vanouds werden in Nederland twee soorten kaarsen gemaakt waartussen zowel in technisch als in sociaal economische zin een wereld van verschil bestond, de waskaars en de smeerkaars.

Waskaarsen maakte men uit bijenwas. De was werd uit honingraten gezuiverd, uitgesmolten en vervolgens gebleekt – een proces dat vreselijk stonk - en was pas daarna geschikt voor de fabricage van kaarsen. De kwaliteit van waskaarsen was uitstekend, ze dropen, walmden of stonken niet, maar hun prijs was hoog. Omdat ze zo duur waren, werden waskaarsen slechts op kleine schaal gebruikt. De belangrijkste markten vormden de Joodse en de Katholieke erediensten en de huishoudens van zeer gegoede families. En van die laatste waren er vele in het Amsterdam van de Gouden Eeuw. Zelfs aan het einde van de achttiende eeuw telde Nederland nog ruim honderd waskaarsenmakerijen die grotendeels in Brabant, Limburg en rond Amsterdam gevestigd waren.

Het maken van waskaarsen omstreeks 1800. V.l.n.r. het gieten van lange waskaarsen met een lepel, het op lengte snijden van de katoenpitten, het gieten van kleinere kaarsen en het kneden van een zeer lange kerckaars.